

Kragh har som Ordfører for Forespørgerne ikke paa nogen Maade villet kritisere den højtærede Indenrigsministers Stilling set i Forhold til tidligere Afgørelser, og det fremgik jo ogsaa af den lange Debat, der sluttede for en Times Tid siden, at Indenrigsministerens Fortolkning har været praktiseret længe her i Landet.

Men det andet Spørgsmaal, som har ulige større Interesse, er Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdene paa dette Omraade skal være i Fremtiden. Mit Parti har bemyndiget mig — og selv om der ikke blandt dem, der har bemyndiget mig hertil, er tre Departementschefer, kan det maaske dog have nogen Interesse — til at udtale følgende: For at tage Stilling til dette Spørgsmaal om, hvordan det skal være i Fremtiden, maa man tage Stilling til, hvordan alle Forhold dette Spørgsmaal vedrørende bør være. Her tror jeg ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om, at vi kan blive enige om, at Spørgsmaalet ikke bør ordnes systematisk saaledes, at Personer kan gøre sig til Skatterestanter ved at undlade at betale deres Skat f. Eks. i 1922 og 1923 og saa betale Skatten i 1924 og derigennem faa kommunal Valgret; thi det er jo klart, at den Slags Personer er ringere Borgere i Kommunen end de, som har boet i Kommunen og ikke har haft tilstrækkelig Indtægt til at kunne blive sat i Skat, men først har faaet den, saa de skal svare Skat i 1924 — jeg tror ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister vil give mig Ret i, at den første Kategori af Borgere i al Almindelighed er ringere end den anden.

Et andet Spørgsmaal, som man kan have Lov til at rejse, naar man vil udtale, hvordan Loven bør være, er dette: Hvordan var den almindelige Opfattelse angaaende hele dette Spørgsmaal, da vi gav Loven af 29. Marts 1924? Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at den almindelige Opfattelse her i Rigsdagen, hos Kommunalbestyrelserne og hos Vælgerne var den, at man ikke skulde kunne praktisere en saadan Fremgangsmaade — om den er juridisk lovmedholdelig eller ej, taler jeg ikke om her. — Herfor taler jo ogsaa, saaledes som det allerede meget stærkt er fremhævet, det private Lovforslag, som det nuværende Regeringsparti forelagde i Samlingen 1923—24, og som det for øvrigt ogsaa tidligere havde indbragt i dette høje Ting, i hvilket Lovforslag det udtrykkelig staaer, at den Person, som er i Restance med Skat længere Tid tilbage end et halvt Aar — og her er ikke nogen Begrænsning hverken i Retning af fem Fjerdingsaar eller to Aar —, kan ikke

udøve Valgret. Det er i Virkeligheden et meget stærkt Indicium for, at man ogsaa fra Socialdemokratiets Side har ment, at Forholdene ikke skulde være, som de nu praktiseres.

Yderligere kan nævnes i Tilslutning til, hvad der tidligere er sagt, at Skattebilletten her i København affattes saaledes — og det kan jo ikke have været Indenrigsministeriet eller Ministeriet i det hele ubekendt —, at der øverst paa Skattebilletten staaer, og det er det første, man faar Øje paa, at den ældste Restance maa betales først, og i det Øjeblik en Skatteyder er i Restance, bliver det der opført, hvad han skylder. Naar en almindelig Skatteyder nu ser dette, kan han ikke være i den fjerneste Tvivl om, at han skal forstaa det saaledes: Det er min Pligt, inden jeg betaler den Skat, som selve Billetten lyder paa, at betale Restancen, thi der staaer udtrykkelig med spærrede Typer: Den ældste Restance maa først betales. Ogsaa dette synes jeg er et vægtigt Indicium for, at man i al Almindelighed er gaaet ud fra, at Reglerne var saaledes, som jeg nu har nævnt.

Vi fra konservativ Side kan ikke undlade at pege paa, at hvis man havde fulgt vor Stilling ved Behandlingen af den kommunale Valglov i Samlingen 1923—24, saa vilde saa grelle Tilfælde som dem, vi nu staaer overfor, ikke være kommet frem.

Vi har med Tilfredshed hørt, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig for, at der skal være ensartede Regler, og vi for vort Vedkommende kan slutte os til den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som det ærede Medlem Hr. Kragh har stillet. Jeg er ikke enig med den højtærede Indenrigsminister i hans Udtalelse om, at den har en politisk Brod. Ministeren maa her sigte til Ordene: som det har været den kommunale Valglovs Hensigt at skabe (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Ja, netop). Ja, netop, siger den højtærede Socialminister, som atter taler med, og jeg er glad over, at den højtærede Socialminister understreger dette. Men hvis disse Ord skulde have haft en politisk Brod, refererende til denne Indenrigsministerens Afgørelse, maatte de være formet ganske anderledes, og efter mit Skøn refererer de til den almindelige Opfattelse her i Landet angaaende dette Forhold, og den almindelige Opfattelse er efter min Overbevisning, at man ikke skal kunne gaa frem paa denne Maade. Derfor kan det konservative Folkeparti stemme for den af det ærede Medlem Hr. Kragh stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Med Hensyn til den af det ærede Medlem Hr. Sundbo stillede Paastand paa Over-